

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Menexenus (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

ter admodum ô Echecrates, accepit, nihil omnino cōmotus, neq; colore, neq; uultu mutato. Sed quemadmodum consueuerat taurine illum aspiciens, quid ais, inquit: licet ne ex hoc poculo nō nihil spargendo sacrificare? Tantum, inquit, ô Socrates, contriuimus, quantū satis fore putauimus. Intelligo, inquit. Sed & licet, & oportet orare deos, ut felix sit trāsmigratio nostra. Quod equidem obsecro, atq; utinam ita fiat. Et simul his dictis ad mouens, facile admodum alacriterq; ebibit. Pleriq; nostrum eo usq; retinere quodammodo lachrymas potueramus. At postquam & bibentem uidimus & bibisse, ulterius nō potuimus, sed me quidem dolor adeo superabat, ut lachrymæ largiter iam mihi profluerēt. Quapropter me protegens deplorabam, non illum quidem, sed fortunam meam, qui tali amico orbatus essem. Crito autem etiam prius quum lachrymas nequiret continere, surrexerat. Sed Apollodorus nec in superiori quidem tēpore unquam lachrymare cessauerat: Tunc uero præcipue uociferās, seq; ipsum afflicto, neminem reliquit præsentium, cuius uicem non deploraret, præter unius Socratis uicem. Ille uero hæc animaduertens, Quidnā, inquit, ô uiri mirabiles, agitis? Atqui ego maxime hanc ob causam mulieres abegeram ne talia facerent, Audiueram enim cum gratulatione & applausu esse ex hac uita migrandum. Quiescite igitur atq; tolerate. Nos uero hæc audientes erubuimus, destitimusq; à lachrymis. Sed ipse quum inter deambulādum crura iam grauari sentiret, iacuit resupinus: sic enim qui uenenum præbuit, iusserat. Qui paulo post eum tangens, pedes & crura considerauit. Deinde grauius comprimens pedem eius, quasi uisus an sentiret, negauit Socrates. Ille rursus pressit tibias, paulatimq; manu ascendens, ostendit nobis frigere eas atq; rigere. Et ipse attigit rursus, aitq; quum ad cor peruenerit, tunc esse decessurū. Iam igitur friguerant ei præcordia, cum detegens, erat enim ueste coopertus, dixit, quæ uox illi extrema fuit. O Crito, Aesculapio gallum debemus, quem reddite, neq; negligatis. Fiet, inquit Crito, quod iubes. Sed uide num quid aliud uelis. Hæc interroganti nihil ultra respondit, Sed cum paruo tempore interquieuisset, commotus est. Et minister detexit eum, atq; ipse lumina fixit. Quod quum Crito cerneret, ora oculosq; composuit. Hic finis fuit amici nostri, ô Echecrates, uiri nostro quidem iudicio, omnium quos experti sumus optimi, & apprime sapientissimi atq; iustissimi.

ARGUMENTVM MARSILII FICINI IN MENEXENVM,
ad Laurentium Medicem uirum Magnanimum.



CONSILIVM Platonis in Menexeno est, cohortari omnes ad summam patriæ charitatem, idemq; facit, quamuis aliter in Critone, & legibus, atque Republica. Hic uero duobus præcipue id efficit modis. Primo quidē, dū laudat illos, qui pro salute patriæ pericula mortemq; intrepide subeūt. Deinde dum ipse patriæ suæ antiquitatē uirtutesq; laudibus miris extollit. Tu uero statim ab initio nota, philosophiam scilicet moralem uiro rempublicam gubernaturo esse summopere necessariam. Mox præclarum esse in bello occūbere, scilicet pro salute patriæ, idq; confirmari ex eo, quod hoc apud omnes gentes maxime omnium honoretur. Deinde occasione sumpta ex laudibus oratoris, animaduerte quā perniciofa sit adulatio. Communem siquidem oratoriam in Gorgia adulationis speciem esse iudicat. In Phædro autem adulatorem appellat bestiam humano generi pestilentem. Similemq; affirmat impuro demoni, incautos animos sub noxiæ uoluptatis esca continue corporis sordibus inquinanti. Hic præterea prestigiatoribus ueneficisq; adulatorem tam priuatum quā publicum iudicat esse persimilem: quippe qui tanquam fure & homicida deterior & iniquior, non pecunias, non ipsam corporis uitam duntaxat nobis auferat, immo uero tanquam sacrilegus rem sacram, iudicium scilicet rationis sub boni specie surripiat atque subducat. Et uide quā ualde decipiat. Non enim in rebus solum occultis, sed id quod mirum est, in manifestissimis artificiosissime fallit. Cui enim non euidentissima sit auita paternaq; origo? Item ipsa sui corporis magnitudo atque forma? Veruntamen in his quoque adulatōres uenefici nos circumueniunt, tanto Circe crudeliores, quanto grauius inferunt detrimētum. Illa enim suis poculis exteriora hominis fertur in bestias transformasse: hi uero lenocinijs suis interiora transformant. Proinde deridet Socrates oratores, quod gratiam popularem omnibus machinamentis aucupentur, laudentq; alios supra modum, quo ipsi laudentur, remq; adeo leuem graui quodam studio & diuturna præmeditatione pertrahent. Aggreditur præterea quod statuerat ab initio, omnes uidelicet ad defendendam patriam cohortari, laudando uidelicet eos qui pro patria occubuerunt. Hic enim erat mos uetus Atheniensium, publica concione illos laudare quotannis, atque insuper inferias celebrare. Verum ne supra quā par est oratoriæ tribuat facultati, asserit se orationem eiusmodi ab alio, & quidem à muliere Aspasia, accepisse: præsertim cum Socratici ingenij non sit oratorum more concionari

concionari. Quo potissimum ordine laudandum sit, praesertim in oratione funebri, manifeste declarat. Quod autem homines ait ab initio in Attica regione solum atque solos ex terra sponte progenitos: ex alijs uero regionibus, et terra similiter solum bruta: utcumque placet, accipito, siue tanquam a philosopho, siue potius oratore. Scito tamen Platoniam esse sententiam, post uastas terrae illuiones, ex abundantia humore atque calore sequenti post diluuium, terram adeo fecundam reddi, ut ex ea non animalia tantum pusilla, qualia nunc, sed grandia etiam, atque ipsi in super homines ultro nascantur. Quod quidem et hic et alibi saepe confirmat. Idque plerique senserunt Aegyptiorum atque Graecorum, et Arabes multi, denique confirmarunt praecipue Algazeles atque Auicenna. Qua quidem sententia Aristoteles in questionibus naturalibus usus ex antiquorum mente inquit: Quemadmodum in paruis temporum mutationibus parua quaedam ex terra pullulant animalia, ita in maioribus quoque maiora, in maximis denique maxima atque perfectissima. Plato autem ubicumque ex ipsis terrae uisceribus eruit animantes, deos artifices adhibet mudani architecti ministros. Deos, inquam, id est ideas specialesque rationes in ipsa mundi uita diuinaque intelligentia consistentes: per quas et statim post diluuium, et quotidie animantium formentur species, ubicumque corporeum speciei eiusdem semen abesse uideretur. Quod quidem fieri oportere satis in theologia probauimus. Vbi uero nascitur homo, non solum sicut caeteris deorum adhibet manus, sed etiam quoddam Dei summi spiraculum expressoremque imaginem. Deinde statim natis deos ipsos saltem in primis seculis tanquam duces praeficit atque praecipitantes. Tu uero ex his omnibus quae Mosaiicae sapientiae magis consonant, prudenter eligito. Profecto id Moyse maxime congruit, quod hic, et in Protagora, et in Politico, atque Critia uult hominem aliquando ex terra auctore Deo ad Dei ipsius similitudinem fuisse progenitum. Quales autem illuiones sint, et quando, et quam ob causam docebimus in Timaeo. Post haec insignis pietate uir patriae suae laudes mirifica quadam charitate, tum arte prosequitur, ab origine prima, ab ipsa reipublicae forma, a disciplina quotidiana, a rebus egregie gestis, quae et hinc et aliunde ex alijs scriptoribus manifestissime sunt. Quamobrem argumentum nostrum paucis concludamus, eiusmodi sententias annotantes. Virtuti omnia parent. Prosperitas primo emulatioue parit, deinde inuidiam, demum dissensiones et praelia. Omnis possessio absque morali uirtute non solum inutilis est, sed noxia. Scientia seorsum a uirtute morali, non sapientia, sed calliditas quaedam est iudicanda. Maiorum splendor in filijs obscurus euadit, quando per ipsorum ignauiam in posterum non transfunditur. Non est optandum, ut omnia succedant ad uotum. Obseruandum est in omnibus prouerbiu uetus, Nihil nimis. Qui ita se comparauit ut ex seipso pendeat omnia quae ad beatitudinem conferunt, uel quam proxime ad hoc accedit, hic optime uitam instituit. Noli uel letitia exultare, uel dolore deijci. Parentes iudicare debent se genuisse filios, non ut immortales, sed ut boni forent. Lugubres lamentationes domesticorum molestae sunt defunctis, si quidem illas audiant. Perpetuo quodam solenni honore prosequi decet eos, qui pro salute patriae strenue se in bello gesserunt: eorum filij cura publica educandi, colendi quoque parentes. Ne res ipse nobis iniuae sint, a quo sunt animo perferende.

MENEXENVS PLATONIS, VEL DE

ATTICA ANTIQVITATE, VEL EPITAPHIVS TRANSLATUS à Marfilio Ficino Florentino, ad Iulianum Medicum uirum clarissimum.

SOCRATES MENEXENVS



FORO uenis Menexene? An unde? MEN. E foro o Socrates, & a Senatu. SOC. Quid tu ad senatum? An forte quia disciplinae philosophicae finem adeptum iam & satis profecisse te putas, maiora posthac aggredi studes, nobisque senioribus ipse adeo iunior imperare, ut familia uestra semper sicut solita est, aliquem nobis exhibeat consultorem? MEN. Si ipse permittis o Socrates, consulisque, operam dabo. Sin contra, nequaquam. Nunc uero idcirco ad consilium profectus sum, quoniam audieram eligendum esse aliquem qui laudibus defunctos ornet. Nam, ut scis, inferias facturi sunt. SOC. Audiui equidem, sed quem potissimum elegerunt? MEN. Nullum. Nam in crastinum distulerunt. Arbitror autem Archinum uel Dionem electum iri. SOC. Videtur Menexene apud plerimas gentes praclarum esse in bello occumbere. Etenim qui sic est uita migrat, funere & sepulchro magnificentissimo honoratur. Et siue pauper quis ita decedat, laudatione non caret, siue etiam uilis quispiam & ignauus, rursus a sapientibus uiris extollitur: qui non temere, sed multo tempore composita & consulta oratione tam egregie laudant, ut dum et quae sunt, & quae non adsunt, de aliquo praedicant, uerborum elegantia auditoribus ani-

Præclarum in bello occumbere